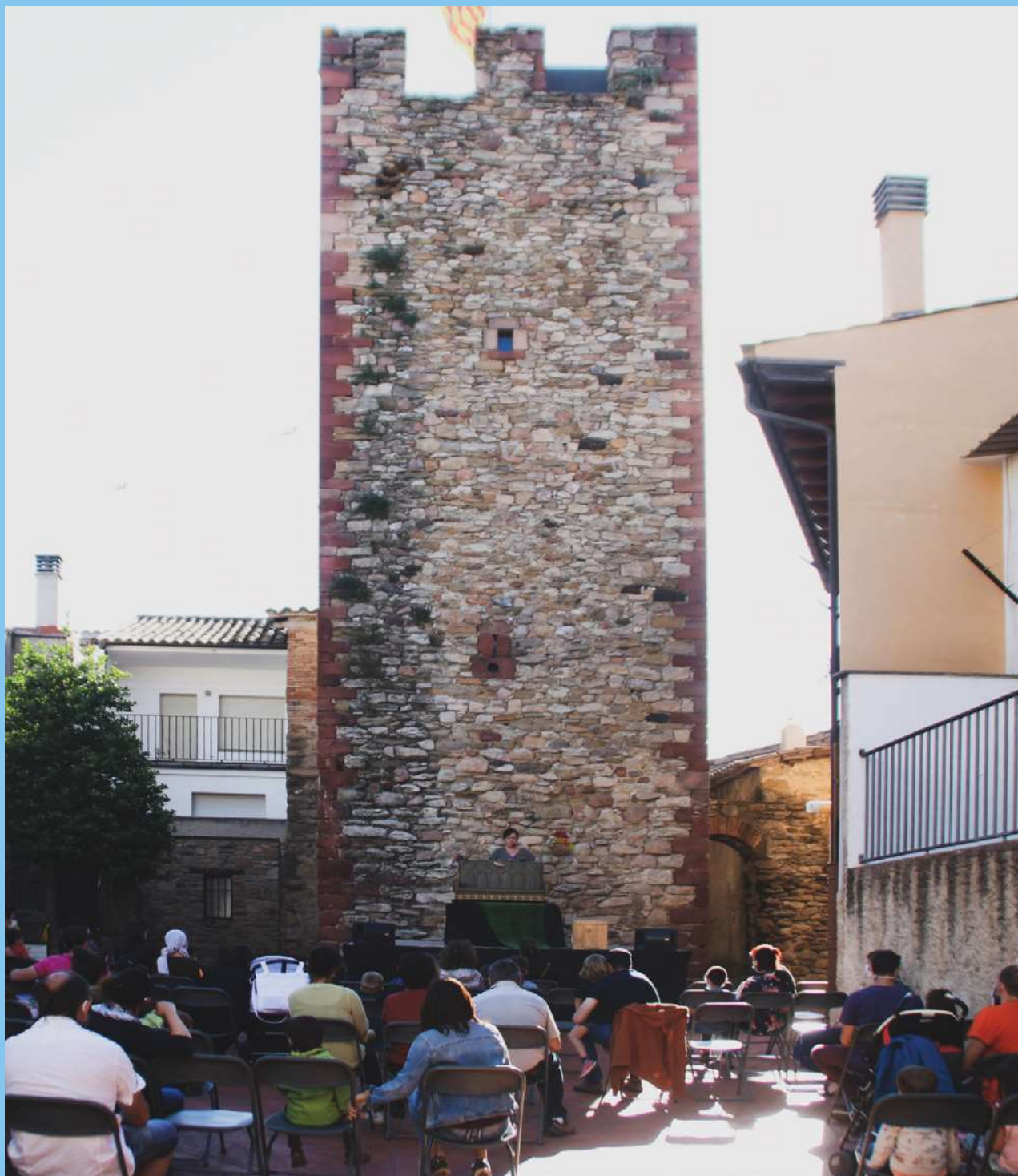

Taradell

Ajuntament
de Taradell

**BUTLLETÍ
D'INFORMACIÓ
MUNICIPAL**

**PROGRAMA
D'ACTES DE LA FESTA
MAJOR 2020**

**AGOST 2020
NÚMERO 27
WWW.TARADELL.CAT**

Bona nit. No sé ben bé què hi faig aquí. Però com que m'agrada inventar contes, intentaré explicar-vos-en un...

Conte del Pregó de la Vila de T.

Hi havia una vegada un nen de la Vila de **R.** que li direm **MO**.

El seu pare, de Can Sempre, era graner i botiguer, de sacs de farina, de monges i de bales de palla i d'ufals. La seva mare, de Can Carriel, era pastissera; però de seguida va acostumar-se a la pols dels magatzems. Les dues famílies eren del règim de moda dels difícils anys quaranta.

Sort que en **MO** va tenir un bon mestre a l'escola de capellans de la Vila de **R.**, li deien senyor **Míliu** i era de Can Soques, de Fussimanya.

El senyor **Míliu** sempre els explicava coses diferents d'aquelles que en **MO** escoltava als seus familiars. Les històries no parlaven del mateix. A casa seva, els bons sempre eren ells i els dolents els altres.

En canvi, amb el Sr. **Míliu** tot sonava capgirat: divertit, fantàstic i sorprenent. En aquelles narracions, si hi havia bons, eren d'una altra mena; i si hi havia dolents, també. Això sí, els dolents no podien ser mai els pares d'en **MO**!

Aviat, el Sr. **Míliu** començà a escriure uns llibrets que no tenien res a veure amb els llibrots gruixuts de Debe, Haber y Contabilidad que hi havia a casa d'en **MO**. Eren petites novel·les molt entretingudes.

Sense adonar-se'n, tots els alumnes del Sr. **Míliu** van començar a créixer, a créixer... En **MO**, per exemple, va anar a estudiar a una altra escola superior de capellans. Sortia de casa, de bon matí, pels carrers plens de boira com un noi invisible. Agafava el cotxe de línia i tornava al vespre, carregat de deures, després d'avorrir-se gairebé el dia sencer. Enyorava el seu mestre del poble.

Un dia, en **MO** va conèixer un gran amic del Sr. **Míliu**, que també era de la Vila de **R.**, un tal **Marpol**, era de Can Jep Maria i treballava d'escrivent a la fàbrica La Blava. Aviat van convidar en **MO** a anar a casa seva, al Serrat. Hi havia gent de fora. Tocaven la guitarra, reien, cantaven cançons de Georges Brassens i d'en Raimon, parlaven de poesia, de política i de la vida en general.

Algú va preguntar-li, a en **MO**, què voldria ser de gran. Ell va respondre escriptor per crear històries, però que de moment no li sortia res de bo.

Aquell dia, en **Marpol** va llegir uns poemes seus i tots van escoltar-lo bocabadats.

Anys després, en **MO** va anar a estudiar a la ciutat de **B.**: primer Farmàcia, doncs el seu avi i el farmacèutic del poble, molt amics, s'havien posat d'acord perquè en **MO** fos el nou farmacèutic de la Vila de **R.**, però ell "Digué que no!" com en Raimon; i acabà estudiant Filologia Catalana.

I tot i que a casa seva no veien amb bons ulls que anés al Serrat a veure el poeta, quan en **MO** era a la Vila de **R.**, hi anava sempre.

Però en **MO** va passar de la Vila de **R.** a la Vila de **T.**

Quan era més xic anaven en tartana, a berenar a una font o a veure amics de pagès. Però el dia que van estrenar un cotxe Seat 1.400 nou de trinca, no el va oblidar mai. Els pares i ell van anar a visitar uns parents de lluny que tenia la mare a la Vila de T. Les dues famílies es feien, però no es veien gaire perquè -abans- en tartana es trigava massa. Aquell diumenge va conèixer tota aquella parentela, que ni recordava de petit. Però en MO només va fixar-se en una noia rossa, d'ulls blaus, molt guapa i atractiva com una actriu de cinema. A la noia li direm **MA**.

Allò que va sentir en MO fou un "*coup de foudre*", un enamorament sobtat. Ella havia acabat magisteri i feia pràctiques en una Escola de la ciutat de B. i ell, mentre estudiava Filologia, feia classes particulars en una altra Escola on el senyor Míliu era el director. Totes les peces encaixaven com en una pel·lícula de *suspens* d'Alfred Hitchcock.

A partir d'aquell dia, els dos es trobaven a la ciutat de B., però també quan anaven a la Plana. Per cert, un dia voltant per la Ciutat dels Sants amb el Seat 1400, fardant de cotxe i de xicota, en MO va ficar-se pels carrers més estrets i intrincats per demostrar-li que era un bon conductor... Però en una cantonada, fregant la paret de l'edifici, va ratllar una porta del darrera amb tanta força, que caigué mig trinxada al terra. En arribar a la Vila de R. el seu pare va demanar-li "què tal el cotxe?" i en MO li va respondre "molt bé...! però, llàstima que li hagi caigut una porta del darrera..."

Després de casar-se molt joves, sense ben bé casar-se, van viatjar a París amb en Míliu, que va fer-los descobrir la ciutat.

Més endavant, la MA i en MO van tenir dues filles precioses. I van decidir que, a més de viure al piset de la ciutat de B. volien viure a la Vila de T. I així van fer-ho!

Els pares de la MA els van regalar un tros de terra mig verge, en un lloc molt tranquil, on no hi havia gairebé ni cases, ni hi passaven carros, ni cotxes, ni res. En aquell no-carrer de la Vila de R., enfangat i voltat de camps, hi aixecarien una bonica casa blanca de paper.

Estem parlant de l'any 1977. Llavors, les cases blanques encara que fossin de paper, valien moltes pessetes. Haurien de treballar com mai a la Ciutat de B.

Però fent de mestres era molt difícil d'aconseguir una casa així... Encara que la MA fos directora de la petita Escola pública on treballava i en MO fes classes de català i de teatre a l'escola on en Míliu era el director, els números no els quadraven de cap de les maneres.

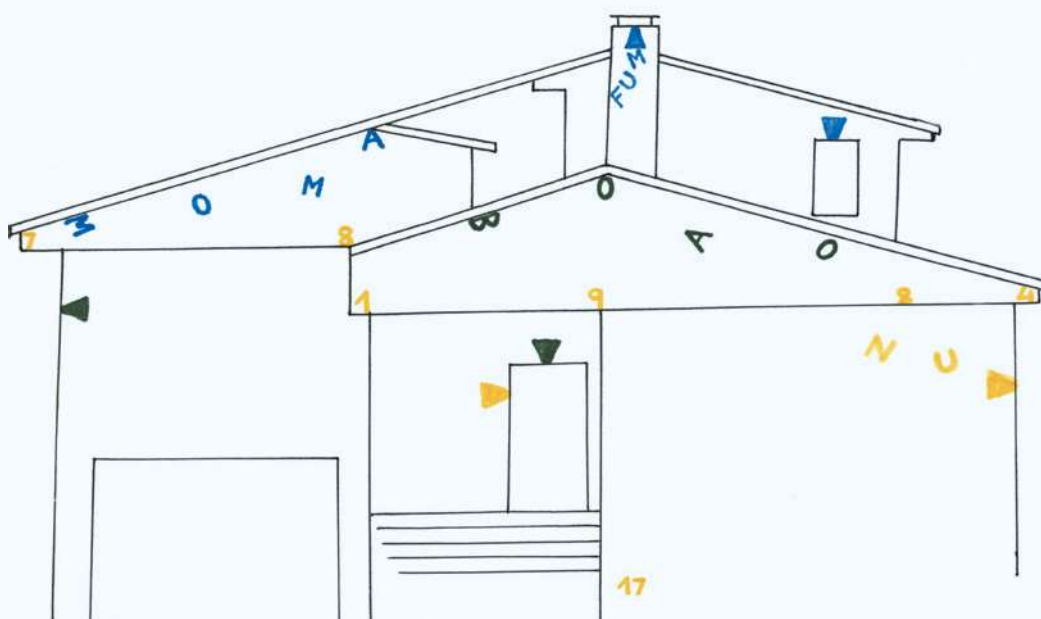
Un dia la MA arribà eufòrica al piset i li comentà a MO una convocatòria que havia llegit a l'Associació de Mestres Rosa Sensat. Parlava d'una reunió molt important de no-sé-quède-televisió-en-català-per-a-nois-i-noies, que es faria el dia tal, al lloc qual, amb no sé qui. I que era una cosa increïble.

Les dues filles sense saber de què anava, saltaven d'alegria.

A MO "allò" va temptar-lo. Havia publicat *Ai, Filomena, Filomena! I altres contes* i pensava que la televisió era un gran invent que calia provar. I va convèncer al seu gran amic, Josep M. Vidal, professor de francès de la mateixa escola. Anirien a l'aventura, encara que s'hi presentessin totes les mestres i els mestres de Catalunya!

I en MO i en Vidal, per art de màgia, van convertir-se en guionistes i després en directors, d'aquest i d'altres programes com *Planeta Imaginari*.

BLAVES: 7 LLETRES (M, M, M, O, A, F, U)
VERDES: 4 LLETRES (B, A, O, O)
GROQUES: 2 LLETRES (N, U) + 8 NÚMEROS (1, 1, 7, 7, 4, 8, 8, 9)

No van desanimar-se. Farien la casa de cartró blanc amb alguns llistons de fusta a les cantonades i a la xemeneia. I uns reforçats gruixuts de contraplacats. Feia goig de veure semblava més valenta. Però, de sobte, un xàfec molt fort, un xarrabascat dels que cauen a Osona, convertí la casa en un pilot matxucat.

15

El joc de les 45 endevina-endevinalles

Són **45** persones “amb màscara” (no se sap qui són) de la Vila de **T.** que connecta + o - i que podeu descobrir... Un joc inofensiu, que m’atreveixo a fer, sense el seu permís:

Roser taronges..., **Sergi** pomes..., **Josep** guants de jardiner..., **Montse** taca de pintura..., **Mercè** ous de pagès..., **Ramon** pantalles..., **Anna** llibres de pernil..., **Ferran** lliteres..., **Elisabeth** vall-del-mig..., **Josep Encarna** cabelluts..., **Gemma** barba postissa..., **Rosa** rogent..., **Salvador** gransol-i-vent..., **Maria** dansamúsica..., **Marc** termoimpulsor..., **David** empedrat..., **Mercè** somiadora..., **Jaume** llum-hidràulic..., **Jordi** emblanquinat..., **Josep** fusteria d’arts..., **Sílvia** diària de tinta..., **L’Únic** espanyolet..., **Xavier** el plaga..., **Lluís** arbre de Júpiter..., **Carme** gespa-màgica..., **Leonard** del gos parlador..., **Xavier-Albert-i-Marina** veïns invisibles..., **Joan** embrossat..., **Felip** lletres de gres..., **Roald** didal de xocolata..., **Rosa** tornant-i-marxant..., **Lluís** magister virtutis..., **Antoni** remenedor de paraules..., **Xavier** for-me viuremillor..., **Montse** llamins curatius..., **Tamara** de Lempicka..., **Fina** domadora de bactèries..., **Tino** retratista quirúrgic..., **Àngels** dels mil somriures..., **Vicenç** fotogrames..., **Cristina** núvols... i **Clara** Films presenta...

I ara, jugant una mica més, acabaré per desvetllar **10 Qui són**

Són **10** persones també “amb màscara”: de la Vila de **R.**, de la Vila de **T.** i de la Ciutat de **B.** molt properes a **mi**:

Si us fixeu en les lletres de ceràmica que hi ha al frontó esquerra de la façana de la nostra Casa de les Lletres, hi veureu, quatre lletres majúscules blaves:

M O i M A

són les meves lletres i les de la Mariona, la meva companya. Tenen la seva gràcia, perquè també es poden llegir com el MoMA de New York, el Museu d’Art Modern.

Al frontó de la dreta, també hi ha quatre lletres verdes

B O i A O

són les lletres de les filles, Berta i Aina.

A la paret de la cantonada dreta, també hi ha tres lletres grogues i una de verda

N U J i N

són les lletres dels tres néts, Nil, Unai i Jon, i la de la néta Nora, fantàstics tots quatre! Per’xò, en diem **LA CASA DE LES LLETRES**.

I només falten aclarir dos àlies citats diverses vegades al conte:
El Sr. **Míliu** és l'escriptor, mestre i amic, Emili Teixidor
I en **Marpol** és el poeta, mestre i amic, Miquel Martí i Pol,
ja desapareguts, de la Vila de R. Roda de Ter
De vegades penso, que el nen MO... encara sóc jo, però disfressat de 74 anys!

Ve't aquí un gos,
Ve't aquí un gat,
I el Conte del Pregó
S'hauria... d'haver acabat.
Però queden les escorrialles:
Si el gos pensa "així"
I el gat pensa "aixà",
No s'han de mossegar!
Si aprenen a dialogar,
Acabaran per entendre's.
Que tot està per fer i tot és possible,
Com deia l'amic **Martí i Pol.**
I ara mateix, enfilo l'agulla
Per **apedaçar** el Conte i acabar-lo
Pel seu començament:

Il.lustríssima Sra. Mercè Cabanas, Alcaldessa de Taradell,
Senyores Regidores i Senyors Regidors,
Amigues i Amics de les endevina-endevinalles,
I Totes i Tots que avui esteu aquí...
Gràcies per escoltar les mitges veritats
D'un contista força atabalat!
MOLT BONA FESTA MAJOR!
I VISCA TARADELL!

Miquel Obiols